

ποιοι ἐκ τῶν ἐν τῇ πρωτευούσῃ οἰκούντων συμμερίζονται τὸ συναίσθημά μου, ἀμφιβάλλω δὲ ἂν εἶνε περισσότεροι τῶν δακτύλων μου, ἀλλ' ἢ ὑπαρξίς τῆς Βουλῆς μοῦ φαίνεται διὰ τὴν ἀθηναϊκὴν ζωὴν στοιχεῖον ἐνοχλήσεως καὶ ἀνίας μεγιστον. Ἐκείνη ἡ ἀδιάκοπος κίνησις τῶν ἀξιοτίμων βουλευφόρων τοῦ ἔθνους, οἵτινες οὔτε μῦθον φαιδρότητος ἢ ἀνθρωπισμοῦ προσθέτουν εἰς τὴν ζωὴν τῆς πρωτευούσης μας, ἀπειρα δὲ ἀνησυχίας, κενολογίας, ἐρίδων, ἐξαγριώσεως, σκυθρωπότητος, ἀνὰ τὰς ὁδοὺς καὶ τὰς πλατείας μας, αἱ ἀδιάκοποι κατὰ τὰς συνεδριάσεις ἀντεγκλήσεις, ἡ ἀπορρόφησις ὅλης τῆς κοινῆς προσοχῆς μόνον ὑπὸ παντός ὅ,τι ἀφορᾷ τὰς ἐντίμους τῶν προσωπικότητας, ἡ κατάληψις δύο καὶ τριῶν καὶ τεσσάρων μεγάλων σπηλῶν τῶν ἐφημερίδων καθημέραν ὑπὸ τῶν κατ' αὐτοὺς, κλπ., ἔχουν τὴν ιδιότητα νὰ ταράσσουν τὰ νεῦρα μου, ἀπλοῦ καὶ φιλησυχίου ἀθηναίου ἀστοῦ, εἰς τοιοῦτον βαθμόν, ὥστε νὰ πιστεύω ὅτι ὁ Τορκουεμάδας δὲν εἶχε βεβαίως ἐφεύρη χειρόνα βασανιστήρια διὰ τοὺς ὑπ' αὐτοῦ καταδικαζομένους. Ἐφέτος μάλιστα ἡ παρατεταμένη ἀνευ λόγου ἀγωνία τῆς καὶ τὰ μακρὰ ψυχωραγῆματά τῆς μ' ἐκράτουν ἐπὶ καιρὸν ἥδη εἰς διαρκὴ παροξυσμόν. Πρὸ πολλοῦ εἶχε χάσῃ πᾶσαν σὺν αἰσθῆσιν, δὲν ἠμποροῦσε πλέον νὰ ἐργασθῇ, ἐφαίνετο προδιήλως εἰς τὰ τελευταῖα τῆς. Κ' ἐν τούτοις ἐπέμενε νὰ ζῇ, ἀδύνατον διατί, καὶ νὰ ἀνησυχῇ τὸν κόσμον. Σπανίως ἔχω ἰδῆ ἀνθρώπον νὰ πνέῃ τὰ λοιόθια (καὶ συγχρόνως τὰ μένεα) ἐπὶ τὸσον πολὺν χρόνον. Ὁμοίᾳζε σχεδὸν πρὸς γάταν ἐπτάψυχον, θνήσκουσαν ἐπ' ἀπειρον καὶ νιαουρίζουσαν ἀκόμῃ. Διὰ τοῦτο, ὅταν πλέον ἐτελείωσεν, ἐπῆγα καὶ ἐβεβαιώθην ἰδίους ὁμῶσιν εἰς τὴν ὁδὸν Σταδίου καὶ ἐξεφώνησα, ὑμνολογῶν τὸν Κύριον: — Δόξα τῷ Θεῷ! Ἦλθεν ἡ λήξις, ἔπαυσεν ἡ πλῆξις...

✱

Τώρα, σκέπτομαι εἰς ποῖον ἐκ τῶν ποιητῶν μας νὰ ἀποταθῶ διὰ νὰ μοῦ δώσῃ εἰς χρήματα τὸν χρυσὸν τῆς ἀνωτέρω ὁμοιοκαταληξίας μου. Πιστεύω ὅμως ὅτι διὰ νὰ τὸν εὕρω θὰ μοῦ χρειασθῇ τὸσος καιρὸς, ὅσος καὶ διὰ νὰ ἔλθουν εἰς Ἀθήνας τὰ νερά τῆς Στυμφαλίας, τὰ ὅποια ἐπρόκειτο νὰ μᾶς φέρῃ ἡ λήξασα Βουλὴ. Ἦτο δὲ ὄντως τὸ πρᾶγμα ἄξιον προσοχῆς καὶ ἡ ὑποβολὴ τοῦ περὶ τούτου νομοσχεδίου θὰ ἠδύνατο νὰ θεωρηθῇ ὡς ἀθηναϊκὸν

γεγονός. Ἡ διοχέτευσις ὁλοκλήρου λίμνης εἰς τὰς αὐχμηρὰς καὶ διψαλέας Ἀθήνας μας, ἡ εἰκονιζομένη τὸσον ζωηρὸς ἐν τῷ νομοσχεδίῳ, ὡς ἀντικατοπτρισμὸς ὁάσεως ἐν ἀμυώδει ἐρήμῳ, ἦτο ὁμολογούμενως ἱκανῶς ἐλκυστική, τὸσον ὥστε καὶ νὰ μὲ συνδιαλλάξῃ σχεδὸν πρὸς τὴν θανοῦσαν Βουλὴν ἂν τὴν ἐνέφηζε. Δυστυχῶς ἡ λίμνη αὐτὴ ὑπῆρξε πάντοτε δυσοσίῳνος. Ἐν τῇ ἀρχαιότητι ὡς ἐνθυμείσθε βέβαια κατακεῖτο ἀπὸ ἄγρια καὶ αἰμοδόρα πτηνὰ, τὰς περιφύμους Στυμφαλίδας ὄρνιθας, αἵτινες τὸσον καταστρεπτικὰ ἀπέβησαν εἰς τὸν πέριξ τόπον, ὥστε ἐχρειάσθη αὐτὸς ὁ Ἡρακλῆς νὰ παρέμβῃ ὅπως τὰς ἀποδιώξῃ. Ἀλλὰ τὰ πονηρὰ ὄρνεα, ἐκδιωχθέντα τῆς λίμνης, εὗρον καλὸν νὰ καταφύγουν, μετὰ πάροδον τῶσων αἰώνων, εἰς τὸ περὶ αὐτῆς νομοσχέδιον, ὁπόθεν ἀπαίσια ἐκλογικὰ μυνύματα ἐκρῶζον διὰ τὴν ἐναντίαν τῇ κυβερνήσει μερίδα. Καὶ ἐχρειάσθη συνεπῶς πλείονες τοῦ ἐνὸς νεώτεροι Ἡρακλεῖς νὰ κατατοξεύσουν αὐτὰς διὰ τῶν ἰοδόλων βελῶν τῆς κωλυσιεργίας καὶ νὰ τὰς ἐξοντώσουν.

✱

Δὲν ὑπῆρξεν ὁμῶς μόνῃ ἡ Βουλὴ ἥτις ἀπέθανε κατὰ τὸ τελευταῖον Ἀθηναϊκὸν δεκαπενθήμερον διὰ βιαιῶν θανάτου. Μία ἄλλη δύστροπος γυνή, μία κακὴ πενθερὰ ἐτέλειψεν ἐν Πειραιεῖ, ὑπὸ περιστάσεις, δικαιούσας ἡμᾶς νὰ συμπεριλάβωμεν ὀλίγας γραμμὰς καὶ περὶ τῆς προσωπικότητός τῆς ἐν τῇ παρουσίᾳ ἐπιθεωρήσει. Ἦτο γυνὴ τοῦ λαοῦ, τῆς ἐργατικῆς τάξεως, καὶ εἶχε κόρην ὑπανδρὸν καὶ γαμβρόν, ἐργατικὸν καὶ αὐτόν. Καὶ ὡς ὅλαι αἱ σεβόμεναι ἑαυτὰς πενθεραί, ἀφότου τοῦ ἐδῶκε τὴν κόρην τῆς, εὗρε συγχρόνως κάλλιστον νὰ τοῦ καταστήσῃ καὶ τὴν ζωὴν ἀφόρητον. Ἡ γαμβρὸν ἦν Γκρίνια, ἡ πολιοῦχος θεὰ τῶν οἰκογενειῶν ἐν γένει καὶ ἰδίᾳ τῶν πενθερῶν, εἶχε καθὰ λέγουν οἱ γείτονες προπολλοῦ στήσῃ τὸν θρόνον τῆς ἐν τῷ οἰκίσκῳ τοῦ πτωχοῦ ἐργάτου. Πενθερὰ καὶ σύζυγος οὐδένα ἄλλον σκοπὸν τοῦ βίου τῶν ἐφαίνοντο ἔχουσαι ἢ πῶς νὰ συντάμουν τὸν τοῦ ἀγαπημένου τῶν συμβίου καὶ τέκνου. Αἱ ἐριδες ὑπὸ τὴν στέγην τοῦ ἥσαν συχνόταται καὶ οὐχὶ σπανίως τὸ ξύλον ἐγκατέλειπε τὴν ἐντῶ Παραδείσῳ κατὰ τὴν γνώμην τῆς δημῶδους παροιμίας θέσιν τοῦ καὶ ἐξήρχετο διὰ νὰ κάμῃ καὶ ἐν ταξειδάκι ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ἔλθῃ νὰ καταπέσῃ, στιβαρὸς βοήθης καὶ

σύντροφος τῶν λόγων καὶ τῶν ὑβρεῶν, ἐπὶ τῆς ῥάχεως τοῦ ἐργάτου. Ἀλλὰ τὰ πράγματα εἶχον καταντήσῃ φαίνεται πλέον εἰς τὸ ἀπαιχρῶστον, καὶ βαρυνθεὶς ὁ ἐργάτης, ὁ ἐξ Ἠλείου Τσέπης, ἐβγάλε ἀπὸ τὴν τσέπην τοῦ τὴν κάμην τοῦ καὶ ἔκρινεν ὅχι πολὺ ἀνόητον καὶ ἀλυσιτελὲς νὰ λιανίσῃ ἐπιμελῶς δι' αὐτῆς τὴν τε σύζυγόν καὶ τὴν πενθεράν. Τώρα αἱ ἐφημερίδες γράφουν ὅτι ὅλοι οἱ Πειραιῶται συμπαθοῦν καὶ ἐκφράζονται ὑπὲρ τοῦ φονέως. Φυσικώτερον πολὺ θὰ εὕρισκα ἐγὼ νὰ συμπαθοῦν καὶ νὰ ἐκφράζονται ὑπὲρ αὐτοῦ ὅλοι... οἱ γαμβροὶ, εἴτε Πειραιῶται εἴτε μὴ.

✱

Μία σκέψις κάθε τόσο :

«Ἡ ἱκανότης ὁδηγεῖ εἰς ὅλα τὰ ἀξιώματα, μὲ τὴν συμφωνίαν νὰ παύσῃ νὰ ἔχῃς πλέον.»

Καιροσκόπος

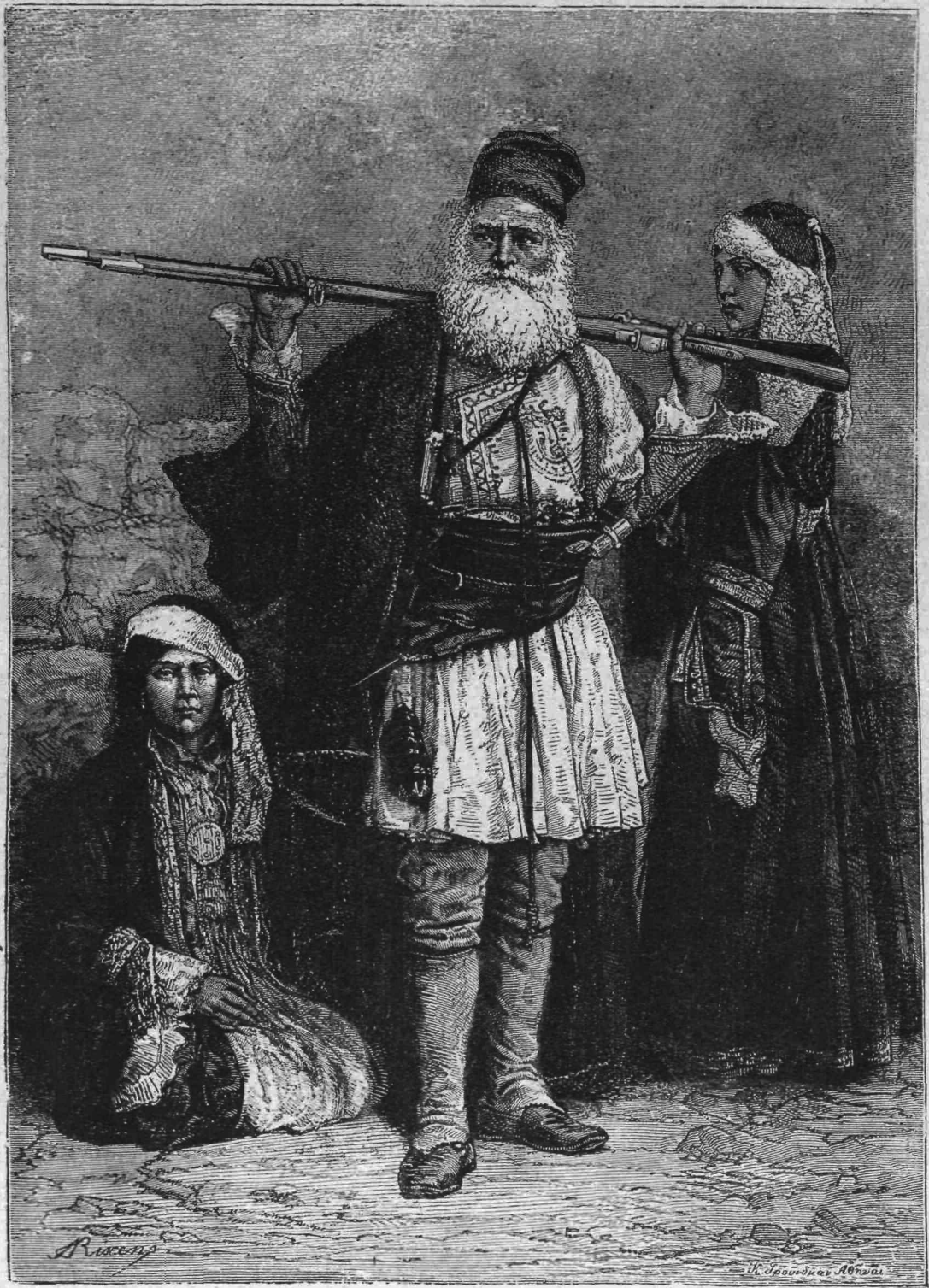
ΕΙΚΟΝΕΣ

Ἐρρίκος Στάνλεϋ

Τόσα καὶ τόσα ἐγράψαν ἐν τῷ τύπῳ περὶ τοῦ διασήμεν τοῦτου ἐρευνητοῦ τῆς Ἀφρικῆς, ὥστε περιττὸν νομίζομεν νὰ ἐπαναλάβωμεν τὰ αὐτὰ πολλάκις ἐπαναληφθέντα. Ἀπλῶς μόνον λέγομεν ὅτι εἶνε 47 περίπου ἐτῶν, ὅτι εἶνε Ἀγγλὸς τὴν καταγωγὴν, ὅτι ἐχηρμάτισεν εἰς διάφορα μέρη τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀσίας ὡς ἀνταποκριτὴς διαφόρων Ἀμερικανικῶν ἐφημερίδων καὶ μάλιστα τοῦ «Κήρυκος τῆς Νέας Υόρκης». Τῷ 1871 ὁ διευθυντὴς τῆς μεγάλης ταύτης ἐφημερίδος ἀπέστειλεν ἰδίᾳ δαπάνῃ τὸν Στάνλεϋ εἰς Ἀφρικὴν νὰ ἀνεύρῃ τὸν διάσημον περιηγητὴν τῆς Ἀφρικῆς Λιβινγκστόνα περὶ τοῦ ὁποίου οὐδεμία εἰδήσις ὑπῆρχεν ἀπὸ πολλοῦ χρόνου. Μετὰ ἐνὸς περίπου ἔτους κινδυνῶδες ταξείδιον κατῴρθωσεν ὁ Στάνλεϋ μετὰ πολλῶν κόπων καὶ μόχθων νὰ τὸν ἔρῃ καὶ περὶ τὰ μέσα τοῦ 1872 ἐπανῆλθεν εἰς Εὐρώπην κομίζων καὶ τὸ ὁγκωδέστατον ἡμερολόγιον τοῦ μεγάλου ἐξερευνητοῦ. Περὶ τὰ τέλη δὲ τοῦ ἔτους 1874 ἀπεστάλη εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς Ἀφρικῆς ὅπου ἔμεινε μέχρι τοῦ 1887, δεκαετρία ὅλα ἐτη, ποιήσας διαφόρους ἀνακαλύψεις γεωγραφικὰς κλπ. Πρὸ δύο δὲ ἐτῶν πάλιν ἀπεστάλη εἰς τὴν κεντρικὴν Ἀφρικὴν πρὸς διάσωσιν τοῦ Ἑμὴν παρὰ ὅπερ καὶ κατῴρθωσεν. Ἦδη δὲ οἱ φιλόμουσοι καὶ φιλεπιστήμονες ἀναμένουσι τὴν ἐκδοσὴν τῆς περιγραφῆς τῶν περιγνήσεων τοῦ καὶ τῶν εἰς ἀγνώστους χώρας ἀγώνων τοῦ.

Σουλιῶται

Ἡ σημερινὴ εἰκὼν ἡ παριστῶσα οἰκογένειαν Σουλιωτῶν, εἶνε ἀρχὴ σειρᾶς εἰκόνων τῶν ἐθνικῶν ἡμῶν ἐνδυμασιῶν, ὥς θὰ δημοσιεύσωμεν διὰ τοῦ «Ἀττικοῦ Μουσείου». εἶνε δὲ χαριέσταται αἱ ἐθνικαὶ αὐταὶ ἐνδυμασίαι καὶ ἀναδεικνύουσι τὸ κάλλος καὶ τὸ εὐσωμον τοῦ τε ἀνδρός καὶ τῆς γυναίκος. Ὁ λευκογένειος γρηναῖος ἀματωλὸς ἔχων ζωρὸν τὸ βλέμμα καὶ νεανικὴν τὴν στάσιν κρατεῖ μετὰ τινος δικαίας ὑπερηφανίας ἅμα καὶ ἀφελείας τὸ ὅπλον τοῦ, αἱ δὲ ἐκατέρωθεν αὐτοῦ γυναῖκες ποιοῦσιν ἀντίθεσιν διὰ τοῦ ἡρέμου καὶ γλυκυτάτου προσώπου τῶν καὶ τῆς κομψῆς ἐνδυμα-

ΣΟΥΛΙΩΤΑΙ

Ἐθνικαὶ ἐνδυμασίαι — Ἐκ φωτογραφίας

ΟΔΑΛΙΣΚΗ

Καλλιτεχνία—Εικὼν Τίτου Κόρινθ

σίας του. Βλέπων τις τὴν εἰκόνα ταύτην ἀναμνησκέσθαι αὐτομάτως τῶν ἡρωϊκῶν περὶ Σουλίου δημοτικῶν ᾠμάτων καὶ τῶν ποιημάτων τῶν ἔθνικῶν ἡμῶν ποιητῶν. Πεποίθαμεν ὅτι διὰ τῆς δημοσιεύσεως τῶν ἔθνικῶν ἐνδυμασιῶν ἀνταποκρινόμεθα εἰς μύχιον πόθον τῶν συμπολιτῶν ἡμῶν καὶ συντελοῦμεν εἰς ἐπιρροὴν τοῦ ἔθνικοῦ αἰσθήματος καὶ καλλιέργειαν τῆς ἔθνικῆς φιλοκαλίας, ἥς παράδειγμα ἀξιωματικὸν παρέσχεν ἡ Βασιλίσσα ἡμῶν Ὁλγα κατὰ τοὺς γάμους τοῦ Διαδόχου Κωνσταντίνου.

Ὁδολέσκη

Ἀπὸ τῶν Σουλωτίδων μέχρι τῆς Ὁδολέσκης δὲν εἶνε μεγάλη ἡ ἀπόστασις. . . Ἀλλ' ὅποια ἀντιθέσεις μεταξὺ τοῦ ἀρρενωποῦ κάλλους τοῦτον καὶ τοῦ χαῖνου καὶ μολικοῦ κάλλους. τῆς ἐσκιατραφημένης νεάνιδος ἥτις κοσμεῖ τὰ ὀθωμανικὰ χαρέμια! Ἡ θεὰ τῶν δύο τούτων ἀντιπάλων, οὕτως εἰπεῖν, εἰκόνων διάφορα παράγει συναισθήματα καὶ ἐνθυμίζει ἡμέρας ἀγῶνων αἱματηρῶν, οἵτινες φεῦ! δὲν ἔληξαν ἐτι ἐκεῖ ὅπου ὤφειλον νὰ λήξωσι. . .

Πλησιόσαυρος

Τοῦ προκατακλισμαιοῦ τούτου ζῴου ὁ σκελετὸς εὐρέθη ἀπολελιθωμένος εἰς πολλὰ μέρη τῆς Εὐρώπης. Κατὰ τὰς παρατηρήσεις τῶν ἐπιστημόνων ὁ πλησιόσαυρος οὗτος εἶχε μήκος 25—30 ποδῶν. Ὡς δὲ τὸ λέγει καὶ τὸ ὄνομά του, εἶχε πολλὴν ὁμοιότητα πρὸς τὴν σαύραν κατὰ τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ σῶμα, τὸ ὅποιον θὰ ἦτο κεκαλυμμένον διὰ φολιδῶν, πρὸς τὸν ὄψιν κατὰ τὸν τραχήλον, καὶ πρὸς τὸ κῆτος κατὰ τὰ περύγια, τὰ ὅποια ὁμοιάζουσι μᾶλλον πρὸς πόδας. Ὁ πλησιόσαυρος ἔζη ἐν τῇ θαλάσῃ κολυμβῶν μετὰ πολλῆς δεξιότητος καὶ χάριτος· διὰ τοῦ τραχήλου του ἐφθάνεν εἰς ἱκανὰ βάθη καὶ ἔζη, συλλαμβάνων τὰ πρὸς τροφήν του μαλάκια καὶ τοὺς ἰχθύς, καὶ τὰ ὑπεριπτάμενα πτηνὰ μετὰ ταχύτητος ἥτις δύναται νὰ παραβληθῇ πρὸς τὴν καταπληκτικὴν ταχύτητα βέλους.

ΤΗΣ ΧΗΡΑΣ Η ΣΠΑΡΑΚΤΙΚΗ ΚΡΑΥΓΗ (Κοινωνικὴ εἰκὼν)

Ὁ κύριος Διαμάντης Πηγάσης ἔμπορος ἀποικιακῶν, ὅπως ἔγραφεν ἡ ἐπιγραφή τοῦ παντοπωλείου του, ἐπὶ τεσσαρακονταετίαν ὄλην ἡγωνίζετο, ἐντίμως ἐμπορευόμενος, νὰ σχηματίσῃ περιουσίαν τινὰ δι' ἧς νὰ ζήσῃ ἀνέτως τὰ γηρατεῖά του.

Πράγματι κατώρθωσε τὸ ποθοῦμενον, καὶ μετ' οὐ πολὺ ἀπεχώρησε τοῦ ἐμπορίου καὶ ἔζη ἐν ἀπραξίᾳ, ἐπιθυμῶν νὰ ἀναπαυθῇ μετὰ τῶσων ἐτῶν κόπους καὶ ταλαιπωρίας.

Ἀλλ' οἱμοὶ! ὁ καθιστικὸς βίος καὶ ἡ ἀπραξία ἐπετάχυναν τὸν θάνατόν του. Μετὰ δεκαοκτὰμηνον ἀδρανῆ καὶ πληκτικὸν βίον ἀπέθανε, καταλιπὼν χήραν τὴν γυναῖκά του.

Ἀπαραμύθητος καὶ θρηνολογοῦσα ἡ χήρα προσεκάλεσε γλύπτην τινὰ ἵνα παραγγεῖλῃ μνημεῖον μαρμαρί-

νον, πρὸς στολισμὸν τοῦ τάφου τοῦ μακαρίτου συμβίου της καὶ εἰς μνημεῖον αἰδίου τῆς σφόδρας θλίψεως καὶ τοῦ πένθους της.

«Ἀχ! κύριέ μου, ἔλεγε πρὸς τὸν γλύπτην, συμφορὰ μου! ἔχασα τὸ διαμάντι τοῦ κόσμου, τὸ διαμάντι τῶν ἀνδρῶν, τὸ διαμάντι τῶν συζύγων! Ἀχ! Διαμάντη μου, διατί δὲν με ἐπερίμενες νὰ ἔλθω καὶ ἐγὼ μαζί σου! Τί θὰ γίνω, Διαμάντη μου, ὁλομόναχον εἰς τὸν κόσμον! Ἀχ! κύριέ μου, τί περιποικτικὸς ὅπου ἦτο ὁ μακαρίτης, τί παιγνιδιάρης! Ἐνα κομμάτι μάλαγμα. . . Εἴκοσι ἔτη ἐζήσαμεν μαζί καὶ δὲν ἀπλώσε μίαν κἀν φορὰν τὸ χεράκι τοῦ ἐπάνω μου νὰ με κτυπήσῃ. . .»

Ὁ γλύπτης συγκεκινημένος λέγει τότε πρὸς τὴν ἀπαραμύθητον χήραν:

«Μὰ, κυρία μου, εἰς τοιοῦτον ἄνδρα πρέπει μίᾳ πυράμει. . . ἀξίας τοῦλάχιστον πεντακοσίων λιρῶν.

— Ἀπαγε! ἀναφωνεῖ ἡ χήρα, νὰ τον σκάσωμεν τὸν ἄνθρωπον με τὸσον ὄγκον, ἐν ᾧ ὅταν ἔζη ποτὲ του δὲν ἠθέλε νὰ φορέσῃ λαιμοδέτην, τὸσον πολὺ ἐστενοχωρεῖτο καὶ ἠθέλε πάντοτε ἀέρα. . .

— Τότε λοιπὸν κατασκευάζομεν μικρὸν μαρμαρίνον ναῖσκον, ἴσα ἴσα εἶνε καὶ τοῦ συρμοῦ, καὶ ἡ ἀξία του δὲν εἶνε μεγάλη, μόνον τρισχίλια δραχμαί. . .

— Νὰ τον κλείσωμε πάλιν μέσα εἰς τέσσαρας τοίχους, μοῦ φαίνεται πῶς θὰ μου στενοχωρῇται. . .

— Τότε μᾶς μένη νὰ περιφράξωμεν τὸν τάφον με σιδηρᾶς κιγκλίδας, καὶ ἐν τῷ μέσῳ νὰ στήσωμεν τὸ μάρμαρον ὀρθιον. . . εἶνε χαριέστατον, δὲν ἔρχεται βαρὺ καὶ ἔχει μόνον χιλίας δραχμάς, συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν δέκα στίχων τοῦ ἐπιθυμίου.

— Οἱ στίχοι εἶνε περιττοί, ἐπιθυμῶ μᾶλλον νὰ χαράξω ταύτην τὴν σπαρακτικὴν κραυγὴν τῆς καρδίας μου:

! ΤΗ ΠΡΟΣΦΙΛΕΙ ΜΝΗΜΗ!
! ΤΟΥ ΠΟΘΕΙΝΟΥ ΣΥΜΒΙΟΥ ΜΟΥ!
! ΔΙΑΜΑΝΤΗ ΠΗΓΑΣΗ!
!!!!

! ΠΕΡΙΜΕΝΕ ΜΕ !

— Ναί, κύριέ μου, τὴν σπαρακτικὴν ταύτην κραυγὴν τῆς καρδίας μου θὰ χαράξετε ἐπὶ ἀπλῆς μαρμαρίνης στήλης. . .

— Πρὸς τὸ κάτω ὅμως μέρος τῆς στήλης θὰ μείνῃ ὀλίγον μάρμαρον κενόν· λοιπὸν νομίζω ὅτι ἐκεῖ δύναμεθα νὰ σκαλίσωμεν ἀμμόμετρον κατὰ τὸ ἥμισυ γεμᾶτον, ὡς σύμβολον τοῦ ταχέως παρερχομένου χρόνου.

— Θὰ συμπεριλαμβάνεται καὶ αὐ-

τὸ εἰς τὰς χιλίας δραχμάς;

— Μάλιστα, κυρία. . . ἢ τὸ ἀμμόμετρον ἢ ὁ τι ὅποτε ἄλλο σύμβολον κατ' ἐκλογὴν σας.

— Τότε λοιπὸν ἄς λείπῃ τὸ ἀμμόμετρον. Προτιμῶ νὰ σκαλίστε τὸν μακαρίτην τὸν ἄνδρα μου, ὅπως εἶνε εἰς τοὺς ἀρχαίους τάφους.

— Ἀξιόλογα θὰ σας σκαλίσωμεν τὴν κατατομὴν τοῦ ἀνάγλυφον.

— Τὴν κατατομὴν του· ἀλλὰ τότε θὰ μου στεροήσετε ἓνα ποδάρι καὶ ἓνα χέρι. Ἐγὼ τοῦλάχιστον νομίζω ὅτι, ἀφ' οὗ δίδω χιλίας δραχμάς, διακαίνομαι νὰ ἔχω τὸν ἄνδρα μου σφόν καὶ ἀκέραιον.

— Ναί, κυρία μου, ἀλλὰ τὸ κάμνω τοῦτο διὰ νὰ παρασταθῇ ἡ κίνησις εὐκολώτερον.

— Ἡ κίνησις; Τί λέγετε; μήπως νομίζετε ὅτι θὰ πνιθῇ ὁ μακαρίτης; Ἀς εἶνε ἀκίνητος, ἀλλὰ ἄς εἶνε ἀκέραιος· αὐτὸ θέλω ἐγώ.

— Λοιπὸν τὸν κάμνω κατὰ μέτωπον.

Πολὺ καλὰ, ἀλλὰ εἰς τοὺς ἀρχαίους τάφους οἱ νεκροὶ εἶνε ἀνυπόδυτοι· σᾶς παρακαλῶ λοιπὸν νὰ του βάλετε ὑποδήματα, διότι δὲν θέλω νὰ λέγῃ ὁ κόσμος ὅτι ἔκαμα οἰκονομίαν καὶ ἀφῆκα τὸν ἄνδρα μου ξυπόλυτον.

— Θὰ του φορέσω σάνδαλα, δὴλα δὴ ἓνα πάτον μόνον δεμένον διὰ λωρίων.

— Ὅχι δά, πολὺ πρόστυχον θὰ εἶνε.

— Ναί, ἀλλὰ δὲν εἰμποροῦμεν καὶ νὰ του φορέσωμεν μεγάλα ὑποδήματα.

— Καὶ διατί τάχα;

— Διότι οἱ ἀρχαῖοι δὲν ἐφόρουν ὑποδήματα.

— Μὰ τότε, κύριέ μου, οἱ ἀρχαῖοι θὰ ἦσαν ἐξάπαντος ἀξιολύπητοι, ἐὰν μάλιστα ἦσαν κάτοικοι χώρας πετρώδους καὶ δυσβάτου. . . Ἀλλὰ τί σκέπτεσθε;

— Πῶς νὰ εἰμπορέσω νὰ ἀποφύγωμεν τὰ σάνδαλα. . . Φερ' εἰπεῖν ἂν τον παραστήσω νὰ περιπατῇ ἐντὸς ἀγροῦ ὅπου φύονται χόρτα ὑψηλά.

— Ὅχι, δὲν μ' ἀρέσει.

— Τότε νὰ τον παραστήσω νὰ πατῇ ἐντὸς ποταμοῦ.

— Ὅχι, ὄχι! δὲν μ' ἀρέσει.

— Ἐγὼ λέγω, κυρία, νὰ τον παραστήσω ἐντελῶς ἀνυπόδητον, διὰ νὰ τελειώσωμεν.

— Ὅχι, ὄχι! διότι μετὰ τὰ φορέματα τὰ ὅποια ἐφόρουν οἱ ἀρχαῖοι θὰ φαίνεται ὅτι ἐτελείωσε τὸ λουτρόν του.

— Μὰ δὲν εἰμποροῦμεν, κυρία μου, νὰ τον παραστήσωμεν ὡς ἀξιωματικὸν ἐθνοφυλακῆς;